

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/21/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010163
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010163.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom Bratislavská ul. č. 1/a, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Apollo Business Center, 821 09 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova ul. č. 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu č. RP/67/2014 z 21.10.2014

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/67/2014 zo dňa 21. októbra 2014 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/67/2014 z 21.10.2014 v napadnutej časti odporkyňa uložila navrhovateľke povinnosť zaplatiť podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 5 v spojení s § 67 ods. 5 písm. e/ a ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) pokutu vo výške 5000 € za porušenie povinnosti uloženej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii tým, že v rámci programovej služby TV MARKÍZA odvysielala dňa 20.03.2014 o cca 17:00 hod v rámci programu Prvé televízne noviny príspevok s názvom Masáže počas vyučovania a o cca 19:00 hod v rámci programu Televízne noviny príspevok s názvom Masáže počas vyučovania, ktoré obsahom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahli do osobnej cti dotknutej učiteľky.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľke doručené dňa 29.07.2014, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 551/SKO/2014. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby k oznámeniu zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom konaní. Súčasne bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporkyňa môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v konaní sú dostačujúce. Navrhovateľka požiadala listom zo dňa 29.07.2014 o predĺženie lehoty na vyjadrenie a vyjadrenie zaslala odporkyni dňa 25.08.2014 a bolo doručené dňa 28.08.2014. Rada rozhodla dňa 21.10.2014.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Predmetné príspevky odvysielané o cca 17:00 hod. a cca 19:00 hod. dňa 20.03.2014 obsahovali informácie nasledovného znenia:

Masáže počas vyučovania: (cca 17:01:55 hod.)

Moderátorka: „Rodičia školákov ostali zarazení aj vystrašení. Ich deti museli vraj masírovať svoju učiteľku. Nezvyčajné aktivity praktikované počas vyučovacích hodín nazývali mucinkovanie". (Kamera sníma detail - prsty masírujúce krk, redaktor vchádza do budovy) Redaktor: „Riaditeľku na to, čo sa deje v jednej z tried školy, upozornili rodičia". N. M., riaditeľka základnej školy (v obraze, kamera sníma nástenky a obrazy na stene v škole): „Sťažovali sa vlastne na nevhodné správanie sa učiteľky k deťom. Aj nejaké také masírovanie alebo v úvodzovkách mucinkovanie". Telefonuje matka školáka (kamera sníma školskú chodbu): „No, ja som to nazvala aj ošahávanie, ohmatávame. Krk, plecيا". Redaktor (zábery na nástenky na školskej chodbe): „Aj prsia?". Telefonuje matka školáka (kamera sníma nástenky na školských chodbách): „No, aj na prsiach to bolo". Redaktor: „A koľko rokov mali tie deti?". Telefonuje matka školáka: „Deväť". Redaktor (zábery na nástenku na chodbe, kamera sníma prázdnu školskú chodbu, plagát s textom Ublížujú ti?, plagát Linka detskej dôvery): „Sťažnosti šokovaných rodičov skončili na krajskom školskom úrade, aj na školskej inšpekcii. Tí rozhodli, že prípad prešetří riaditeľka školy". N. M., riaditeľka základnej školy (redaktor na schodoch, riaditeľka v obraze): „Deti to potvrdili, že vykonávali takéto nejaké masírovanie". Redaktor (kamera sníma podlahu triedy, školské tašky zavesené na laviciach v triede): „Akým spôsobom ste to vy vyriešili?". N. M., riaditeľka základnej školy (v obraze, kamera sníma tabuľu v triede): „K tomu sa nemôžem zatiaľ vyjadrovať, lebo je to v štádiu súdneho konania". Redaktor (kamera sníma prázdnu triedu s lavicami): „Priestor na vyjadrenie sme chceli dať aj spomínanej učiteľke. Niekoľkokrát sme ju navštívili doma (Kamera sníma ruku držiacu telefón pri mikrofóne, vo zvuku počuť vyzváňací tón, záber na okno budovy.). W. Z., televízia Markíza". Koniec príspevku.

Masáže počas vyučovania (19:15):

Moderátorka: „Pri slovíčku mucinkovanie vás asi napadnú iba príjemné myšlienky. Niektorí rodičia školákov na Spiši sa pri tomto slove strasú od strachu a zhnusenia. Ich deti vraj nútila jedna z učiteliek, aby jej masírovali hornú polovicu tela a nazývala to práve mucinkovaním". (Kamera sníma detail - prsty masírujúce krk, redaktor vchádza do budovy.) Redaktor: „Riaditeľku na to, čo sa deje v jednej z tried školy, upozornili rodičia". N. M., riaditeľka základnej školy (v obraze, kamera sníma nástenku, obrazy na stene): „Sťažovali sa vlastne na nevhodné správanie sa učiteľky k deťom. Aj nejaké také masírovanie alebo v úvodzovkách mucinkovanie". Telefonuje matka školáka (kamera sníma školskú chodbu): „No, ja som to nazvala aj ošahávanie, aj ohmatávame. Krk, plecيا". Redaktor (zábery na nástenky na školskej chodbe): „Aj prsia?". Telefonuje matka školáka (kamera sníma nástenky na školských chodbách): „No, aj na prsiach to bolo". Redaktor: „A koľko rokov mali tie deti?". Telefonuje matka školáka: „Deväť". Redaktor: „Celá kauza sa prevalila až po tom, ako sa k nej priznali deti". (Kamera sníma školskú chodbu, zábery na nástenku, plagát s textom Ublížujú ti?, plagát Linka detskej dôvery). Telefonuje matka školáka: „Tri roky deti to tajili, nerozprávali o tom, lebo mali to zakázané od nej". Redaktor (kamera sníma redaktora a riaditeľku školy na školskej chodbe): „Sťažnosti šokovaných rodičov skončili na krajskom školskom úrade, aj na školskej inšpekcii. Tí rozhodli, že prípad prešetří riaditeľka školy". N. M., riaditeľka základnej školy (redaktor na schodoch, riaditeľka v obraze): „Deti to potvrdili, že vykonávali

takéto nejaké masírovanie. Či na chrbte alebo na pleciach, na bokoch a tak". (Kamera sníma školské tašky zavesené na laviciach). Redaktor: „Tieto praktiky potvrdili všetci žiaci v triede a pridali aj ďalšie neuveriteľné informácie". Telefonuje N. M., riaditeľka základnej školy (kamera sníma ruku držiacu telefón): „Bolo to priväzovanie bielizňovou gumou k stoličkám". Redaktor (kamera sníma lavice prázdnej triedy so školskými potrebami na laviciach): „Jedna z matiek dala aj podnet na trestné stíhanie učiteľky. Policajti vyšetrovanie zastavili". V. W., hovorkyňa Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice (vyjadrenie v textovej podobe na obraze je totožné s verbálnymi informáciami): „Vyšetrovaním neboli zistené také skutočnosti, ktoré by dostatočne preukazovali, že k trestnému činu naozaj došlo". Redaktor (kamera sníma prázdnu triedu): „Podľa našich informácií policajti nevypočúvali rodičov, ani ich deti". V. W., hovorkyňa Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice: „Vzhľadom na citlivosť tohto prípadu sa nebudeme k vykonaným dôkazom vyjadrovať". (Obrazová zložka uvádza text: Vzhľadom na citlivosť tohto prípadu, ako aj zverejňovanie hoci len časti vykonaných dôkazov, ktoré by mohli zasiahnuť do práv a slobôd niektoej zo strán dotknutých v tomto prípade, sa nebudeme k vykonaným dôkazom vyjadrovať). Redaktor (redaktor stojí na ulici pred bránou): „Priestor na vyjadrenie sme chceli dať aj spomínanej učiteľke. Niekoľkokrát sme ju navštívili doma. Nenašli sme ju dopoludnia, ani neskoro popoludní (kamera sníma ruku, ktorá zvoní na bránový zvonček). Medzitým sme skúšali niekoľkokrát telefonovať, ani raz nezdvihla telefón (kamera sníma ruku držiacu telefón pri mikrofóne, vo zvuku počuť vyzváňací tón jedenkrát). W. Z., televízia Markíza". Koniec príspevku.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 29.12.2014 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia ako nezákonného z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ až e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p."), vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie a priznania náhrady trov súdneho konania.

Pokiaľ išlo o porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka uviedla, že odporkyňa v rozhodnutí opakovane tvrdila, že príspevkami došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, napr. cti dotknutej učiteľky, pričom navrhovateľka sa domnieva, že takéto závery odporkyne, prijaté bez relevantného dokazovania a skúmania skutkového stavu neprimerane zasahujú do práv navrhovateľky, na uloženie sankcie neboli splnené zákonné a ústavné dôvody, a rozhodnutie tiež neprípustne zasahuje do právomoci všeobecných súdov SR a ich rozhodovacej právomoci. Podľa navrhovateľky prebieha súdne konanie medzi (navrhovateľkou Mgr. M. W. a odporcom MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. o ochranu osobnosti vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/66/2014. V danom konaní sa Mgr. W. domáha náhrady nemajetkovej ujmy 50 000 € z dôvodu odvysielania príspevkov.). Navrhovateľka má za to, že napadnuté rozhodnutie odporkyne neoprávnene prejudikuje závery konania pred Okresným súdom Bratislava IV. Práve súd a nie odporkyňa je totiž tým orgánom, ktorý má po relevantnom dokazovaní a právnom posúdení veci rozhodnúť, či príspevkami bolo zasiahnuté do osobnostných práv dotknutej učiteľky alebo nie. Odporkyňa pre takéto závery nedisponuje dostatočnými kompetenciami ani oprávneniami, čo potvrdzuje tiež fakt, že pri svojom posudzovaní príspevkov dospela k viacerým nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Aj z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania o ochranu osobnosti je preto potrebné, aby súd rozhodnutie odporcu zrušil, a odporkyňa následne svoje konanie zastavila.

Podľa navrhovateľky zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby možno vo vysielaní len v prípade, ak je táto osoba identifikovateľná. Odporkyňa v rozhodnutí dospela k záveru, že dotknutá učiteľka bola dostatočne individualizovaná na kvalifikovaný zásah do jej garantovaných práv a slobôd. V rozhodnutí uviedla, že k tomuto záveru dospela na základe zistenia, že príspevky obsahovali zobrazenie domu dotknutej učiteľky a konkrétnu identifikáciu riaditeľky školy. Vzhľadom na to, že v rozhodnutí odporkyňa uvádza len tieto dva dôvody, je zrejmé, že jej skutkový záver sa opiera výlučne o tieto dve skutočnosti.

Podľa navrhovateľky dom učiteľky nebol v prvom príspevku zobrazený vôbec, a to ani náznakom. Druhý príspevok obsahoval v skutočnosti len krátky prestrih na plot a zvonček (bez mena) pred domom učiteľky. V pozadí bola viditeľná malá časť strechy jej domu. Daný dom mohli spoznať a priradiť si ho k učiteľke fakticky len jej susedia a najbližší príbuzní (aj to len podľa plotu, nie domu). Nebol zobrazený celý dom, príjazdová komunikácia alebo iné charakteristické znaky, podľa ktorých by sa daný dom a jeho okolie dalo lokalizovať. Skutkové závery odporkyne na str. 15 rozhodnutia o tom, že „príspevky

obsahovali zobrazenie domu dotknutej učiteľky" sú teda vo vzťahu k prvému príspevku absolútne nepravdivé a pri druhom príspevku výrazne nepresné, keď ten obsahuje len záber na časť strechy. Meno riaditeľky N. M., ako oficiálneho predstaviteľa školy, t.j. jeho štatutárneho zástupcu bolo nevyhnutné uviesť. Išlo o respondenta - osobu poverenú výkonom štátnej správy, t.j. oficiálneho predstaviteľa základnej školy zriadenej Obecným úradom Slovinky. V takýchto prípadoch sa mená a funkcie musia v spravodajstve uvádzať. Nešlo o žiadny tajný zdroj, ani o bežnú osobu odpovedajúcu v rámci ankety, či o súkromnú osobu informujúcu o svojich záležitostiach. Podľa navrhovateľky práve vyjadrenie riaditeľky malo zabezpečiť objektivitu príspevkov a potvrdilo, že navrhovateľka čerpala informácie z relevantného - oficiálneho zdroja. Odporkyňa túto skutočnosť hodnotila len čiastkovo a bez celkových súvislostí.

Podľa navrhovateľky je tiež potrebné zopakovať, že navrhovateľka vyvinula všetky dostupné kroky a snahu na neodhalenie identity dotknutej učiteľky, neuviedla ani jej iniciály (na rozdiel od iných médií) ani názov obce. V reportáži bolo len naznačené, že ide o školu na Spiši. Neuviedlo sa ani, či ide o obec alebo mesto. Potenciálne riziko odhalenia identity osoby, ktorej sa reportáž týka nemôže byť dôvodom na neodvysielanie reportáže. Takéto limitovanie by ohrozilo funkciu spravodajstva na Slovensku. Dôležité je, aby v reportáži odzneli relevantné informácie, bola všestranná, a aby neporušovala prezumpciu nevinu. Podmienka dostatočnej individualizácie dotknutej osoby tak nemohla byť splnená a navrhovateľka tak nemohla zasiahnuť do jej základných práv a slobôd.

Pokiaľ odporkyňa v rozhodnutí konštatovala, že vybrané výroky z príspevkov smerujú k obvineniu konkrétnej osoby zo sexuálne motivovaného, pedofilného konania, tak k týmto záverom dospela napriek tomu, že údajné konanie učiteľky je opisované v polemickom tóne (pomocou slova „vraž“), predstaviteľ polície sa vyjadril, že nedošlo k trestnému činu, a nebol uvedený žiadny konkrétny znak identifikujúci učiteľku. Žiadne obvinenie zo strany vysielateľa a jeho redaktora z príspevkov nevyplyva.

Odporkyňa v rozhodnutí opakovane navrhovateľke vytýkala aj neaktuálnosť príspevkov. Príspevky boli iniciované na základe telefonátu diváka, t.j. tzv. diváckeho tipu. Redaktor na jeho základe vycestoval na dané miesto, hovoril mimo iného s predstaviteľkou polície avšak najmä s riaditeľkou školy, ktorá ho informovala (čo bolo aj odvysielané), že v danej veci stále beží súdne konanie. Podľa nedávnych zistení navrhovateľky, stále prebiehajú viaceré súdne konania iniciované najmä učiteľkou. Je preto zrejmé, že išlo o aktuálnu záležitosť. Žiadna zo získaných informácií nenaznačovala, že by mohlo ísť o starú, neaktuálnu kauzu.

Podľa navrhovateľky novinári nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Naopak, je na orgánoch štátu aby zvážili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi (Nálezy IV. ÚS 284/2012 a IV. ÚS 107/2010). Na ťarchu navrhovateľky nemožno pripísať, že v dobrej viere zverejnila informácie od oficiálneho zdroja. Ak skutočne došlo riaditeľkou N. M. k zneužitiu navrhovateľky ako nezávislého média, a to na osobné a nepravdivé útoky voči jej podriadenej učiteľke, je potrebné to vnímať ako zneužitie pozície osoby v postavení oficiálneho orgánu štátnej správy. Akékoľvek žaloby na ochranu osobnosti a sankcie za zneužitie svojho postavenia by mali smerovať voči pôvodcovi výrokov, a nie vysielateľovi. Redaktor postupoval pri zverejnení informácií od riaditeľky školy, ktorá bola poverená disciplinárnym konaním voči učiteľke rovnako, ako pri získavaní informácií od predstaviteľov polície, ktorí informujú o trestnom stíhaní osôb. Rovnako polícia (ako aj riaditeľka školy) nie je v konaní nestranná, keďže preukazuje trestnú zodpovednosť podozrivej osoby (porovnateľné s disciplinárnou zodpovednosťou učiteľky). Napriek tomu je prirodzené, že informácie získané od polície sa považujú za informácie z oficiálnych zdrojov, o ich pravdivosti sa nepochybuje a v dobrej viere ich novinári zverejňujú. Identický postup bol použitý pri uverejnení tvrdení riaditeľky školy N. M.

Podľa navrhovateľky fáza dokazovania predstavuje kľúčovú zložku rozhodovania. Dokazovaním dochádza v podstate k zisťovaniu skutkového stavu spôsobmi, ktoré sú v medziach zásady zákonnosti, zásady materiálnej pravdy, zásady voľného hodnotenia dôkazov a zásady súčinnosti s účastníkmi konania. Kvalita dokazovania a presvedčivosť zistenia skutkového stavu je základom správneho právneho posúdenia a výsledného rozhodnutia vo veci. V zmysle § 14a ods. 8 zákona o vysielaní a retransmisii sa odporkyňa v rámci zisťovania skutkového stavu veci oboznamuje s obsahom sťažnosti a prerokúva sťažnosť na svojom zasadnutí najneskôr do 90 dní od doručenia sťažnosti. Na zisťovanie skutkového stavu veci ako podkladu pre posúdenie veci, vydanie rozhodnutia sa okrem zákona aplikuje v súlade s §

71 ods. 1 zákona i zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „SP“). Podľa § 32 ods. 1 SP je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Nie je pritom viazaný len návrhmi účastníkov konania. Správny orgán si musí zabezpečiť potrebné dôkazy na úplné a presné zistenie skutkového stavu. Účastník konania (navrhovateľ) v zásade nie je povinný (okrem skutočností uvedených explicitne v zákone) predkladať odporcovi žiadne dôkazy, resp. robiť návrhy na dokazovanie, ktoré by mu umožnili v konaní dospieť k určitému záveru. Odporca je naopak povinný aj bez ohľadu na existenciu alebo neexistenciu dôkazov predložených účastníkom konania nájsť v konaní objektívnu pravdu. V súlade s ustanovením § 3 ods. 4 a 5, resp. § 32 ods. 1 SP základom pre akékoľvek rozhodnutie odporcu musí byť úplne a presne zistený skutkový stav. Za týmto účelom je správny orgán povinný (nie len oprávnený) zaobstarat' si zákonné podklady pre svoje rozhodnutie. Podkladom pre rozhodnutie sú podľa § 32 ods. 2 SP najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Podľa ustanovení SP možno na dokazovanie relevantných skutočností prípadu použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Za dôkazné prostriedky považuje § 34 SP najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadku.

Odporkyňa si v danej veci nezabezpečila dostatočné podklady pre rozhodnutie, najmä nevykonala žiadne relevantné dokazovanie. Rozhodnutie vychádza len z domnienok odporkyne bez toho, aby bol na základe relevantných podkladov ustálený predovšetkým skutkový stav. Navrhovateľka poukazuje príkladom na nasledovné nesprávne závery odporkyne v rozhodnutí, ktoré zapríčinili nesprávne rozhodnutie vo veci a to, že dotknutá učiteľka bola z oboch príspevkov identifikovateľná, navrhovateľka vedela o súkromnom spore o ochranu osobnosti medzi učiteľkou a matkou žiaka, príspevky informovali o neaktuálnych udalostiach, riaditeľka školy nie je objektívny (a oficiálny) zdroj informácií, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 neobsahuje informácie o polemickom charaktere výrokov a dotknutá učiteľka je bývalou zamestnankyňou školy. Všetky uvedené nesprávne skutkové závery odporkyne prispeli k vytvoreniu jej predstavy o skutkovom stave a následne k jej konečnému právnomu záveru. Vzhľadom na to, že jednotlivé skutkové zistenia boli nesprávne, má táto skutočnosť zásadný vplyv aj na finálne rozhodnutie odporkyne, ktoré tak vykazuje závažné vady.

Navrhovateľka poukázala na časť II. 1.2 Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010, kde pri teste proporcionality ústavný súd analyzoval otázku „AKO boli informácie v inkriminovanom článku formulované“. V danej časti Nálezu sa Ústavný súd SR výslovne vyjadril k polemickým výrokom v súvislosti s porušením § 11 OZ.

Odporkyňa v rozhodnutí poprela význam polemických výrokov na charakter príspevkov a napádané tvrdenia. Práve polemický charakter výrokov, ktoré navrhovateľka použila, pritom spôsobili, že zverejnené informácie diváci nebrali ako fakty, ale hypotetické názory, ktoré neboli prezentované ako záväzné skutkové tvrdenia. V spojení s vyjadrením polície o tom, že vyšetrovanie nepreukázalo spáchanie trestného činu je zrejmé, že prezumpcia nevinu nebola porušená a diváci dostali komplexnú informáciu s výsledkom, že učiteľka sa žiadneho trestného konania nedopustila. V príspevkoch teda nemohlo dôjsť ani k obvineniu učiteľky z pedofílie, či iných skutkov. Odporkyňa sa skúmaním polemickkej povahy výrokov z príspevkov nezaoberala, čím podľa názoru navrhovateľky neprípustne nerešpektovala judikatúru Ústavného súdu SR a zaťažila konanie aj svoje rozhodnutie ďalšou neodstrániteľnou vadou.

Ako bolo poukázané vyššie, dotknutá učiteľka uspela v konaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves. sp. zn. 7CPr/2/2013 voči Základnej škole Slovinky, keď tamojší súd v rozsudku z 26.02.2014 určil, že jej výpoveď daná Základnou školou Slovinky je neplatná. Dotknutú učiteľku tak nemožno označovať za bývalú zamestnankyňu, a odporkyňa nesprávne navrhovateľke vyčítala, že takáto informácia v príspevkoch absentovala.

Podľa navrhovateľky predpokladom pre správne právne posúdenie veci a aplikáciu príslušného ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona je posúdenie obsahu a spôsobu spracovania príspevku vo vzťahu k možnému zásahu do základných práv a slobôd iných osôb. Iba v prípade, ak odporkyňa správne právne posúdi, že príspevok bol spôsobilý zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd dotknutej učiteľky, mohol aplikovať danú právnu normu na rozhodnutie vo veci a uložiť sankciu. Informácia o tom, že rodičia sa sťažovali na nevhodné správanie sa učiteľky pochádza priamo od riaditeľky ZŠ Slovinky N. M., ktorá sa vyjadrila redaktorovi pred kamerou a jej stanovisko bolo v celosti

odvysielané. Tá si bola dobre vedomá, že je oficiálne snímaná a jej vyhlásenia budú odvysielané v spravodajskej relácii najsledovanejšej televízie na Slovensku. Riaditeľka M. tiež musela vedieť, že v prípade oznámenia nepravdivých údajov o učiteľke, ktoré sú spôsobilé značnou mierou ohroziť jej vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ju v zamestnaní, v podnikaní, narušiť jej rodinné vzťahy alebo spôsobiť inú vážnu ujmu by sa dopustila trestného činu ohovárania. Redaktor preto nemal dôvod pochybovať o pravdivosti vyjadrení „úradnej osoby“, ani sa domnievať, že oficiálny, štatutárny predstaviteľ školy mu môže poskytnúť nepravdivé informácie. V súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou považoval informácie (po ich preverení a aj v spojení s ďalšími získanými podkladmi, napr. vyjadrením rodiča žiaka) za spoľahlivé a v dobrej viere ich odvysielal. Redaktor sa v príspevkoch vyhol subjektívnemu hodnoteniu konania učiteľky, žiadnym spôsobom nenaznačil, že k opisovaným konaniam skutočne došlo. Tiež učiteľku nevykresľoval negatívne. Takéto negatívne hodnotenie pochádzalo od oficiálneho zdroja - riaditeľky školy. Za jej výroky (obdobne ako za výroky predstaviteľov štátu na tlačových konferenciách) nemôže byť vysielateľ zodpovedný. Redaktor uviedol aj informáciu v prospech učiteľky - dal priestor hovorkyni polície, ktorá informovala, že nedošlo k trestnému činu. V príspevkoch sa tak odvysielali protichodné informácie a diváci mali možnosť sa oboznámiť s viacerými názormi aj s oficiálnym postojom polície o tom, že k trestnému činu nedošlo. Pluralita názorov, objektívnosť a zároveň nestrannosť vysielania ako aj prezumpcia nevinu tak jednoznačne boli zabezpečené. Takto odvysielané príspevky by preto nemali byť spôsobilé zásahu do ľudskej dôstojnosti, ani iných práv a slobôd dotknutej učiteľky. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nie je novinár povinný si preverovať pravdivosť informácií, ktoré mu boli poskytnuté z oficiálnych zdrojov, resp. oficiálnych správ (rozsudky ESLP: Colombani a ostatní proti Francúzsku, 2002, a Bfadet Tromso a Stensaas proti Nórsku. 1999). ESLP o. i. judikoval, že v prípadoch, keď médiá prispievajú do verejnej diskusie o oprávnených obavách verejnosti, musia mať možnosť opierať sa o oficiálne informácie bez toho, aby boli povinné vykonať nezávislý prieskum. Média majú povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo tieto informácie dostať. Otázkou verejného záujmu je nepochybne aj téma možného nevhodného správania sa učiteľov k deťom. Kritika spoločenských javov je potrebná a v zásade ju nemožno považovať za zásah do práv chránených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo § 19 ods. 1 písm. a/ ZoVR. Medzi profesionálne zásady reportérov sekcie spravodajstva TV MARKÍZA patrí preverovanie si všetkých informácií od súkromných osôb u oficiálnych zdrojov. Ako vyplýva z príspevkov, tieto sa neopierajú o neoficiálne indície, či tipy (napr. od rodičov), ale o stanovisko oficiálnych predstaviteľov verejných organizácií: riaditeľky základnej školy a hovorkyne Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice. Novinár sa tak oprávnenne spoľahol na vyjadrenie štatutárneho zástupcu školy, t.j. jeho oficiálneho predstaviteľa, jeho vyjadrenie konfrontoval s políciou a rodičmi žiakov. Ďalšie preverovanie nebol v zmysle stabilnej judikatúry slovenských súdov aj ESLP povinný vykonať. V prípade, keď novinárovi poskytne stanovisko, napr. minister, novinár si pravdivosť jeho tvrdení nepreveruje u zamestnancov ministerstva. Rovnako pri vyjadrení riaditeľa školy nie je potrebné túto informáciu potvrdzovať u jemu podriadených učiteľov, či iných zamestnancov školy. Navrhovateľka je toho názoru, že rozhodnutím došlo k zásahu do jej práv garantovaných čl. 46 a nasl. Ústavy SR (právo na súdnu a inú právnu ochranu) a čl. 26 Ústavy SR (právo na slobodu prejavu). Navrhovateľka namietala predovšetkým ustanovenie § 3 ods. 5 SP, podľa ktorého rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, ustanovenie § 32 ods. 1 SP, podľa ktorého správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. V zmysle ustanovenia § 46 SP musí byť rozhodnutie v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Ustanovenie § 47 SP stanovuje náležitosti administratívneho rozhodnutia. Navrhovateľka sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je v rozpore s citovanými ustanoveniami SP. Odporkyňa ako správny orgán nezistila úplne a presne skutkový stav a rovnako možno namietat proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa jasne neuviedla, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, ktoré z nich mala za preukázané, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov. Tiež sa náležite nevysporiadala s argumentmi a námietkami navrhovateľky ako účastníčky konania, ktoré prezentovala v písomnom podaní z 25.08.2014.

V súlade s uvedeným a na základe spomenutej rozhodovacej praxe je navrhovateľka toho názoru, že odporkyňa ako správny orgán svojím rozhodnutím v danej veci zasiahla do práv garantovaných v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a napadnuté rozhodnutie je pre svoje formálne vady v rozpore s ustanoveniami § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 SP.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie nemá hmotnoprávne ako ani procesne oporu v platných právnych predpisoch, je podľa názoru navrhovateľky nezákonné a ukracuje ju na jej právach. Ústava SR v čl. 26 ods. 1 ustanovuje, že sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Ústava SR zároveň v čl. 26 ods. 2 priznáva každému právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Článok 26 ods. 4 Ústavy SR zároveň upravuje možnosť obmedziť slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie. Prípadne obmedzenie však musí byť uložené na základe zákona a musí byť preukázané, že je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, ochranu bezpečnosti štátu, ochranu verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti. Zároveň obmedzenie pritom musí byť striktné primerané chránenému záujmu a nie je možné ho urobiť preventívne ani vo väčšej miere ako je nevyhnutne potrebné. V prípade pochybností, či podmienky obmedzenia boli alebo neboli splnené, je nutné vždy rozhodnúť v prospech ochrany slobody slova a jej obmedzenie odmietnuť. Inak by mohla nastať demokratickou spoločnosťou absolútne neakceptovateľná situácia kedy by nedochádzalo k voľnému šíreniu názorov, či informácií, a to nie z nezáujmu o danú tému ale zo strachu pred možným postihom za prejavenie názoru, resp. šírenie informácie a s tým spojené ťažkosti a náklady vynaložené na svoju obranu.

V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na to, že podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s Ústavou SR. Ak teda Ústava SR v čl. 26 chráni slobodu prejavu a umožňuje toto právo obmedziť iba za taxatívne stanovených okolností, je na príslušných orgánoch aplikovať vyššie uvedené ústavné požiadavky pri výklade a použití zákonných ustanovení.

Navrhovateľka má za to, že v uvedenom prípade nie sú splnené ústavné dôvody na obmedzenie slobody prejavu. Vec sa týka verejného záujmu a formalistické hodnotenie veci zo strany odporkyne odporuje podstate a zmyslu práva. Odporkyňa sa teda pri obmedzení práva na slobodu prejavu neriadila čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a § 19 ods. 1 písm. a/ zákona vykladala v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

Na základe uvedeného má za to, že navrhovateľka neporušila svojim konaním povinnosti uvedené v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 O.s.p. z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ až e/ O.s.p. vydal rozsudok, že rozhodnutie odporkyne č. RP/67/2014 zo dňa 21.10.2014 sa zrušuje a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie a odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadrila odporkyňa, ktorá uviedla, že navrhovateľka nezohľadňuje základné delenie práva v SR na verejné a súkromné. Zamieňa si tak súkromnoprávne nástroje na ochranu osobnosti s verejným záujmom na tom, aby vysielanie audiovizuálnych médií nezasahovalo spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V prípade konania Rady o porušení povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. chráni verejný záujem na tom, aby vysielaním regulovaných subjektov nedochádzalo k zásahom do ústavou zaručených práv a slobôd iných, pričom ak v rámci výkonu dohľadu nad dodržiavaním zákona Rada zistí, že došlo k zásahu do osobnostných práv, musí konať, hoci aj bez ohľadu na vlastný postoj dotknutých osôb, keďže sa jedná o porušenie povinnosti vyplývajúcej z predpisu verejného práva. K uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/22/2012 konštatoval: „Rada chráni verejný záujem, aby vo vysielaní vysielateľov nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ľudskej dôstojnosti. Občiansko-právne spory týkajúce sa ochrany osobnosti, ktoré rozhodujú všeobecné súdy, predstavujú úplne iný procesný inštitút ochrany, na ktorý konanie o porušení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., kde má právomoc konať a rozhodovať Rada, nemá vplyv.“. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5SŽ/26/2012, keď uviedol, že: „...ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. nesupluje občianskoprávne konanie o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ako sa to mylne domnieva

navrhovateľ.“. Podstatným skutkovým stavom, ktorý pri tomto posudzovaní Rada zohľadňuje je odvysielaný obsah. Z uvedených skutočností vyplýva, že rozhodnutie Rady v súvislosti s porušením ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, sa týka kvalitatívne odlišného predmetu ochrany ako súkromnoprávne konanie na ochranu osobnosti, ktorého sa dovoľáva navrhovateľ. Ak by sa citované tvrdenia navrhovateľky uznali ako dôvodné, podľa názoru odporkyne by to automaticky viedlo nielen k nevykonateľnosti § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ale aj k spochybneniu ustálenej rozhodovacej praxe Rady a príslušnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto oblasti. Odporkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na názor Ústavného súdu SR, ktorý v obdobnej veci vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 88/2014-21 konštatoval, cit. „Právny názor formulovaný sťažovateľkou by v konečnom dôsledku viedol k neaplikovateľnosti § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, čo zrejme nebolo zámerom zákonodarcu, keď zákon o vysielaní a retransmisii schvaľoval ... ústavný súd poukazuje na postavenie Rady ako orgánu štátnej správy chrániaceho verejný záujem, ktorý sa v § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii konkretizuje do podoby verejného záujmu na ochrane ľudskej dôstojnosti pri poskytovaní programovej služby. Výklad administratívnoprávnej kompetenčnej normy nemôže vyústiť do úplného popretia kompetencie, ktorá je orgánu verejnej správy touto normou priznaná. I posledná námietka sťažovateľky je preto podľa názoru ústavného súdu nedôvodná“.

Ku skutočnosti, že predmetnými príspevkami dotknutá učiteľka bola podľa napadnutého rozhodnutia identifikovateľná na základe zobrazenia jej domu navrhovateľka uvádza, cit. „Dom učiteľky nebol v príspevku 1 zobrazený vôbec, a to ani náznakom. Príspevok 2 obsahoval v skutočnosti len krátky prestrih na plot a zvonček (bez mena) pred domom učiteľky. V pozadí bola viditeľná malá časť strechy jej domu. Daný dom mohli spoznať a priradiť si ho k učiteľke fakticky len jej susedia a najbližší príbuzní (aj to len podľa plotu, nie domu). Nebol zobrazený celý dom, príjazdová komunikácia alebo iné charakteristické znaky, podľa ktorých by sa daný dom a jeho okolie dalo lokalizovať. Skutkové závery odporcu na str. 15 rozhodnutia o tom, že „príspevky obsahovali zobrazenie domu dotknutej učiteľky“ sú teda vo vzťahu k príspevku 1 absolútne nepravdivé a pri príspevku 2 výrazne nepresné, keď ten obsahuje len záber na časť strechy.“.

Podľa odporkyne navrhovateľka na jednej strane tvrdí, že predmetný dom nebol v príspevkoch zobrazený ani náznakom, vzápätí však uvádza časti obydľia, ktoré zobrazené jednoznačne boli. Odporkyňa pri formulovaní odôvodnenia rozhodnutia vychádzala z predpokladu, že nie je významné, či bol predmetný dom zobrazený celý alebo iba v niektorej jeho časti, ale podstatnou je nespochybniteľná skutočnosť, že, ako uvádza sama navrhovateľka, cit. „Daný dom mohli spoznať a priradiť si ho k učiteľke fakticky len jej susedia a najbližší príbuzní“. S ohľadom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že na porušenie povinnosti vysielateľa zakotvanej v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. postačuje, aby boli osoby, do ktorých ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd malo byť programovou zložkou vysielateľa alebo jej časťou zasiahnuté, dostatočne identifikovateľné pre užitie verejnosť (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sž/4/2010), je uvedené konštatovanie Rady, s ktorým sa navrhovateľka zjavne stotožňuje, dostatočné na to, aby predmetné príspevky viedli k zásahu do osobnostných práv konkrétne identifikovateľnej osoby.

Pokiaľ ide o konkrétne označenie riaditeľky školy, navrhovateľ okrem iného uvádza, cit. „Práve vyjadrenie riaditeľky malo zabezpečiť objektivnosť príspevkov a potvrdilo, že navrhovateľ čerpal informácie z relevantného - oficiálneho zdroja. Odporca túto skutočnosť hodnotil len čiastočne a bez celkových súvislostí. Z doterajšej rozhodovacej činnosti odporcu je totiž pravdepodobné, že ak by navrhovateľ nedal priestor riaditeľke školy (a túto by relevantne v príspevkoch neoznačil), mohol by odporca preto sankcionovať navrhovateľa z iného dôvodu, a to napr. pre neobjektívnosť, absenciu plurality, nedostatočne zistený skutkový stav a podobne.“. Ako Rada uviedla v prvej časti rozhodnutia RP/67/2014, ktorú navrhovateľka nenapadla, riaditeľku školy nie je v prejednávanej veci možné považovať za relevantný oficiálny zdroj, a to z dôvodu jej zaujatosti. Argument navrhovateľky, že meno a priezvisko riaditeľky školy musela uviesť z dôvodu zachovania objektivity príspevkov, je preto s ohľadom na porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii irelevantný, zvlášť so zreteľom na skutočnosť, že k jednoznačnej identifikácii dotknutej osoby užšou verejnosťou mohlo dôjsť práve na základe spojenia zobrazenia riaditeľky školy a časti obydľia dotknutej učiteľky.

Odporkyňa čiastočne súhlasila s konštatovaním, že navrhovateľka vyvinula určité úsilie na neodhalenie

identity dotknutej učiteľky, čo Rada náležite zohľadnila pri stanovení výšky pokuty, ako však vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (najmä str. 15), toto úsilie nebolo v konečnom dôsledku dostatočné a danú učiteľku bolo možné, minimálne z hľadiska užšej verejnosti, jednoznačne identifikovať. Na tomto závere nič nemení ani ďalšie tvrdenie navrhovateľky, cit. „osoby, ktoré učiteľku z príspevkov identifikovali, o kauze už predtým vedeli, a išlo teda len o „pripomenutie“ im známych skutočností. Je prakticky vylúčené, aby osoby, ktoré o obvineniach voči učiteľke W. nevedeli, ju mohli z príspevkov identifikovať.“. Odhliadnuc od skutočnosti, že ide o nepodložené, špekulatívne tvrdenie (najmä pokiaľ ide o susedov dotknutej osoby, o ktorých sama navrhovateľka tvrdí, že patria do kategórie užšej verejnosti, schopnej identifikácie na základe obsahu príspevkov), z hľadiska povinnosti podľa § 19 ods. 1 ide aj o tvrdenie irelevantné.

Navrhovateľkina polemika vo vecí Radou spochybnenej aktuálnosti predmetných príspevkov, čo je však s ohľadom na napadnutú druhú časť rozhodnutia RP/67/2014 podľa názoru odporkyne irelevantné. V každom prípade je zarážajúce, že na jednej strane navrhovateľka odôvodňuje aktuálnosť príspevkov prebiehajúcimi súdnymi spormi v danej veci, o ktorých však na strane druhej tvrdí, že o nich v čase odvysielania príspevkov nevedela. Rovnako irelevantné je aj opätovné dovolávanie sa na postavenie riaditeľky školy ako na oficiálny zdroj informácií, keďže Rada v prvej časti napadnutého rozhodnutia (nedotknutej odvolaním) toto postavenie riaditeľky školy odmieta. Rovnako je potrebné upozorniť na skutočnosť, že odvysielané problematické výroky, zasahujúce do práv dotknutej učiteľky, nepochádzali iba od riaditeľky školy. Navrhovateľka si v tejto časti odvolania opätovne zamieňa inštitúty súkromného a verejného práva, keď uvádza, cit. „Akékoľvek žaloby na ochranu osobnosti a sankcie za zneužitie svojho postavenia by mali smerovať voči pôvodcovi výrokov, a nie vysielateľovi.“. Rada v tejto súvislosti pripomína, že v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. má vysielateľ za odvysielaný obsah objektívnu zodpovednosť, posilnenú o skutočnosť, že dané príspevky boli pred odvysielaním redakčne upravované, nešlo teda o živé vysielanie. Navrhovateľka porovnáva postavenie riaditeľky školy s postavením polície, keď uvádza, cit. „Redaktor postupoval pri zverejnení informácií od riaditeľky školy, ktorá bola poverená disciplinárnym konaním voči učiteľke rovnako, ako pri získavaní informácií od predstaviteľov polície, ktorí informujú o trestnom stíhaní osôb. Rovnako polícia (ako aj riaditeľka školy) nie je v konaní nestranná, keďže preukazuje trestnú zodpovednosť podozrivej osoby (porovnateľné s disciplinárnou zodpovednosťou učiteľky). Napriek tomu je prirodzené, že informácie získané od polície sa považujú za informácie z oficiálnych zdrojov, o ich pravdivosti sa nepochybuje a v dobrej viere ich novinári zverejňujú. Identický postup bol použitý pri uverejnení tvrdení riaditeľky školy N. M.“. Odporkyňa odmieta uvedený argument ako zvlášť absurdný v prípade, keď navrhovateľka mala k dispozícii jednoznačnú informáciu polície o právoplatnom ukončení vyšetrovania, napriek tomu však obvinenia rodičov voči dotknutej učiteľke podložila výroky riaditeľky školy, o ktorých vedela, že vychádzajú z neprávoplatného disciplinárneho rozhodnutia („K tomu sa nemôžem zatiaľ vyjadrovať, lebo je to v štádiu súdneho konania“.).

V ďalšom bode odvolania navrhovateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu, pričom konkrétne k prejednávanej veci uvádza, cit. „Odporca si v danej veci nezabezpečil dostatočné podklady pre rozhodnutie, najmä nevykonával žiadne relevantné dokazovanie. Rozhodnutie vychádza len z domnienok odporcu bez toho, aby bol na základe relevantných podkladov ustálený predovšetkým skutkový stav. Navrhovateľ poukazuje príkladom na nasledovné nesprávne závery odporcu v rozhodnutí, ktoré zapríčinili nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa navrhovateľky všetky nesprávne skutkové závery odporcu prispeli k vytvoreniu jeho predstavy o skutkovom stave a následne k jeho konečnému právnomu záveru. Vzhľadom na to, že jednotlivé skutkové zistenia boli nesprávne, má táto skutočnosť zásadný vplyv aj na finálne rozhodnutie odporcu, ktoré tak vykazuje závažné vady.“.

Odporkyňa k uvedeným tvrdeniam konštatuje, že pri prijímaní napadnutého rozhodnutia vychádzala z posúdenia záznamu predmetných príspevkov, pričom v súlade s ustálenou judikatúrou je odvysielaný obsah, resp. jeho prepis/popis, jediným relevantným zistením skutkového stavu na účel rozhodnutia o porušení povinnosti vysielateľa podľa zákona č. 308/2000 Z. z.. K jednotlivým bodom, ktoré navrhovateľka príkladom uvádza Rada konštatuje, že pokiaľ ide o bod 1 sama navrhovateľka dospela k záveru, ako sa uvádza vyššie, že dotknutá učiteľka bola pre užšiu verejnosť identifikovateľná. Pokiaľ ide o citovaný spor medzi pani W. a pani J., Rada v odôvodnení k časti prvej napadnutého rozhodnutia (ktorú navrhovateľka pred súdom nenamietala) na str. 13 zohľadnila vyjadrenie navrhovateľky k správnomu konaniu, kde uviedla, že o prebiehajúcim súdnom konaní vo veci žaloby pani W. proti pani

J. nemala vedomosť. Odporkyňa preto konštatuje, že uvedený bod 2 je nielen nepravdivý, ale predovšetkým úplne irelevantný vo vzťahu k dokazovaniu v prejednávanej veci. Body 3 a 4, ku ktorým sa odporkyňa už čiastočne vyjadrila vyššie, sa opätovne týkajú prvej časti napadnutého rozhodnutia.

Vo veci Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 navrhovateľka uvádza, cit. „Odporca na str. 14 rozhodnutia tvrdí, že Ústavný súd sa v náleze IV. ÚS 107/2010 výslovne nijako nevyjadril k polemickým výrokom v súvislosti s porušením § 11 OZ. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení z 25.8.2014 totiž s odkazom na daný nález odporcovi uviedol, že práve používaním polemických vyjadrení považuje možné zásahy do osobnostných práv učiteľky za eliminované. Navrhovateľ poukazuje na časť II. 1.2 nálezu IV. ÚS 107/2010 kde pri teste proporcionality ústavný súd analyzoval otázku „AKO boli informácie v inkriminovanom článku formulované“. V danej časti nálezu sa ústavný súd výslovne vyjadril k polemickým výrokom v súvislosti s porušením § II OZ.“. V tejto súvislosti odporkyňa konštatuje, že Ústavný súd SR v danej časti Nálezu sp. zn. IV. ÚS 107/2010 s ohľadom na tzv. „polemické výroky“ iba poukázal, t.j. upriamil pozornosť, na právny názor iného súdu (Ústavného súdu ČR), a to bez toho, aby sa k tomuto právnemu názoru ďalej vyjadril. Odhliadnuc od skutočnosti, že vo veci prejednávanej Ústavným súdom išlo o odlišnú situáciu (prebiehajúce trestné konanie voči dotknutej osobe) a od faktu, že polemické výroky v printovom médiu nemožno porovnávať s televíznym alebo rozhlasovým vysielaním, kde nemusí recipient vnímať príspevok od jeho začiatku a nemusí sa tak dozvedieť, že obvinenia, ktoré zaznievajú výslovne a z viacerých zdrojov, boli na úvod stručne uvedené ako údajné, Rada opätovne poukazuje na verejnoprávny charakter ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Citovaný Nález Ústavného súdu SR je tak v prejednávanej veci, bez ohľadu na to, k čomu sa Ústavný súd SR vyjadril a na čo iba poukázal, irelevantný, keďže uvedený nález sa týkal ustanovení na ochranu osobnosti podľa OZ, teda súkromnoprávných nástrojov na ochranu osobnosti. Odporkyňa tiež vo vzťahu k prejednávanej veci pripomína, že obvinenie konkrétnej osoby, ktoré sa vzhľadom na výsledky vyšetrovania príslušných orgánov javí ako nepodložené a vykonštruované, nemôže byť v nijakom prípade predmetom „prípustnej kritiky“, ktorá mala navyše podľa tvrdení účastníka konania pôsobiť preventívne a vo všeobecnej rovine.

Pokiaľ navrhovateľka záverom uviedla, cit. „Mgr. W. uspela v konaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves, sp. zn. 7CPr/2/2013 voči Základnej škole Slovinke, keď tamojší súd v rozsudku z 26.2.2014 určil, že jej výpoveď daná Základnou školou Slovinke je neplatná. Dotknutú učiteľku tak nemožno označovať za bývalú zamestnankyňu, a odporca nesprávne navrhovateľovi vyčítal, že takáto informácia v príspevkoch absentovala.“. Odhliadnuc od toho, že túto námietku vzniesla Rada v súvislosti s presnosťou a aktuálnosťou príspevku, t.j. kritériami objektivity spravodajstva v prvej časti rozhodnutia, nenapadnutej odvolaním, odporkyňa nevidí medzi uvedeným argumentom a prípadnou nezákonnosťou rozhodnutia o porušení povinnosti vysielateľa podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. nijakú súvislosť. Naopak, Rada pripomína, že fakt, že o platnosti výpovede danej dotknutej učiteľke prebiehal súdny spor, vylučuje uznať riaditeľku školy ako oficiálny, nezaujatý a relevantný zdroj informácií.

Navrhovateľka následne namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď sa opakovane odvoláva na riaditeľku školy ako na oficiálny zdroj, ktorého hodnovernosť netreba overovať, cit. „Informácia o tom, že rodičia sa sťažovali na nevhodné správanie sa učiteľky pochádza priamo od riaditeľky ZŠ Slovinke N. M., ktorá sa vyjadrila redaktorovi pred kamerou a jej stanovisko bolo v celosti odvysielané. Tá si bola dobre vedomá, že je oficiálne snímaná a jej vyhlásenia budú odvysielané v spravodajskej relácii najsledovanejšej televízie na Slovensku. Riaditeľka M. tiež musela vedieť, že v prípade oznámenia nepravdivých údajov o učiteľke W., ktoré sú spôsobilé značnou mierou ohroziť jej vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ju v zamestnaní, v podnikaní, narušiť jej rodinné vzťahy alebo spôsobiť inú vážnu ujmu by sa dopustila trestného činu ohovárania. Redaktor preto nemal dôvod pochybovať o pravdivosti vyjadrení „úradnej osoby“, ani sa domnievať, že oficiálny, štatutárny predstaviteľ školy mu môže poskytnúť nepravdivé informácie. V súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou považoval informácie (po ich preverení a aj v spojení s ďalšími získanými podkladmi, napr. vyjadrením rodiča žiaka) za spoľahlivé a v dobrej viere ich odvysielal. Redaktor sa v príspevkoch vyhol subjektívnemu hodnoteniu konania učiteľky, žiadnym spôsobom nenaznačil, že k opisovaným konaniam skutočne došlo. Tiež učiteľku nevykresľoval negatívne. Takéto negatívne hodnotenie pochádzalo od oficiálneho zdroja - riaditeľky školy. Za jej výroky (obdobne ako za výroky predstaviteľov štátu na tlačových konferenciách) nemôže byť vysielateľ zodpovedný. Redaktor uviedol aj informáciu v prospech učiteľky - dal priestor hovorkyni polície, ktorá informovala, že nedošlo k trestnému činu. V príspevkoch sa tak

odvysielali protichodné informácie a diváci mali možnosť sa oboznámiť s viacerými názormi aj s oficiálnym postojom polície o tom, že k trestnému činu nedošlo. Pluralita názorov, objektivnosť a zároveň nestrannosť vysielania ako aj prezumpcia nevinu tak jednoznačne boli zabezpečené. Takto odvysielané príspevky by preto nemali byť spôsobilé zásahu do ľudskej dôstojnosti, ani iných práv a slobôd dotknutej učiteľky.“.

Odporkyňa poukázala na to, že tvrdenia, ktoré tvorili podstatnú časť príspevkov, smerovali k obvineniu konkrétnej osoby zo sexuálne motivovaného, pedofilného konania, ktoré je nielen absolútne nezlučiteľné s profesijným postavením učiteľa, ale v prípade preukázania ich dôvodnosti by viedli k trestnoprávnej zodpovednosti dotknutej osoby. Spochybnením bezúhonnosti a profesijnej spôsobilosti dotknutej učiteľky príspevky podľa odporkyne jednoznačne zasiahli do osobnostnej sféry tejto osoby (ktorá bola na základe odvysielaných záberov identifikovateľná pre svoje bližšie okolie) a vážne narušili jej ďalšie pracovné uplatnenie, a to v situácii, keď táto osoba nebola za svoje konanie ani trestne, ani nijak inak právoplatne disciplinárne stíhaná. Odporkyňa navyše dala do pozornosti, že stručné vyjadrenie policajnej hovorkyne bolo odvysielané iba v druhom z predmetných príspevkov. V každom prípade skutočnosť, že navrhovateľka disponovala týmto vyjadrením polície, ako nevyvrátiteľného úradného zdroja, ako aj fakt, že riaditeľka školy redaktora upozornila na prebiehajúce súdne preskúmavanie zákonnosti ňou vykonaného disciplinárneho opatrenia, iba potvrdili objektívnu redakčnú zodpovednosť navrhovateľky za vyjadrenia riaditeľky školy, nehovoriac o difamačných vyjadreniach matky jedného zo žiakov školy, a preto odporkyňa opätovne a kategoricky odmietla tvrdenie navrhovateľky o spoľahlivosti informácií získaných od riaditeľky školy.

V poslednom bode odvolania navrhovateľka namietala porušenie svojho ústavou garantovaného práva na spravodlivý proces, pričom však uviedla iba všeobecné argumenty. Odporkyňa v tejto súvislosti konštatuje, že výrok druhý napadnutého rozhodnutia a príslušné odôvodnenie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, t.j. odvysielaného obsahu, a bolo riadne odôvodnené aj s ohľadom na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto oblasti, pričom odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadala so všetkými relevantnými argumentmi, ktoré navrhovateľka písomne predniesla ako účastník konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie - pokuty považuje rovnako za plne odôvodnenú. V predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľky. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporkyňa navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/67/2014 zo dňa 21.10.2014 vo výroku druhom potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 21.04.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že navrhovateľka odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA dňa 20.03.2014 o cca 17:00 hod v rámci programu Prvé televízne noviny príspevok s názvom Masáže počas vyučovania a o cca 19:00 hod v rámci programu Televízne noviny príspevok s názvom Masáže počas vyučovania, ktoré obsahom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahli do osobnej cti dotknutej učiteľky.

Odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisii a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jej prvoradým zákonným poslaním, a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v

záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Navrhovateľka tvrdila, že odvysielaním predmetných príspevkov neporušila povinnosť stanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, preto, že mala informácie z overeného zdroja, ktorým bola riaditeľka školy, a že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, ako aj, že došlo k zásahu na šírenie informácií.

Na pojednávaní dňa 21.04.2016 Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že vo veci ochrany osobnosti v spore medzi dotknutou učiteľkou a navrhovateľkou rozhodol Okresný súd Bratislava IV tak, že uložil navrhovateľke povinnosť zverejniť ospravedlnenie a zaplatiť nemajetkovú ujmu dotknutej učiteľke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom odporkyne dospel k záveru, že v prejednáwanej veci bola jednak daná právomoc Rady konať a rozhodnúť a to aj bez toho, či bolo alebo nebolo právoplatne skončené konanie vo veci ochrany osobnosti tak, ako to už judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, a na ktoré poukázala aj odporkyňa jednak vo svojom rozhodnutí, a tiež vo vyjadrení odporkyne k opravnému prostriedku navrhovateľky a zopakovala na pojednávaní dňa 21.04.2016.

Je nepochybné, že navrhovateľka má pri vysielaní programov v rámci programovej služby postupovať v súlade s ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii, t.j. zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov, a názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru a zároveň podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii nesmie programová služba spôsobom svojho spracovania zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Týmto sa do zákona o vysielaní a retransmisii transponoval čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa navrhovateľka uvedenými zásadami dôsledne neriadila, nakoľko odvysielaním predmetných príspevkov v spravodajských reláciách jednoznačne zasiahla do cti a dôstojnosti dotknutej učiteľky. Jednak navrhovateľke bola známa skutočnosť, ktorú mala z overeného zdroja - hovorkyne Policajného zboru v Košiciach, a z ktorej bolo zrejmé, že zo strany dotknutej učiteľky k spáchaniu žiadneho trestného činu nedošlo. Navyše túto informáciu a z tohto zdroja v prvom príspevku vôbec neodvysielala. Naopak, navrhovateľka nemohla, pri vynaložení aspoň bežnej opatrnosti vyhodnotiť vyjadrenie riaditeľky školy ako objektívnu informáciu z objektívneho zdroja, nakoľko z informácií, ktoré mala v čase spracovania príspevkov k dispozícii vedela, alebo mohla a mala vedieť, že dotknutá riaditeľka školy bola poverená preveriť na podnet školskej inšpekcie správanie dotknutej učiteľky, a teda nemohla byť nestranným (objektívnym) zdrojom informácií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že právo na šírenie informácií, avšak rovnako aj právo na ochranu cti a dôstojnosti jednotlivca patrí medzi základné práva, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky, pričom ten kto poskytuje informácie verejnosti v rámci vyváženého spravodajstva by nemal bažiť po senzáciách za každú cenu a spôsobom spracovania spravodajských príspevkov zasahovať nedôvodne do jeho cti a dôstojnosti. Spravodajstvo poskytované v rámci programovej služby vysielateľom pre verejnosť, musí byť vyvážené a spôsobom svojho spracovania nesmie zasahovať do cti a dôstojnosti iných osôb, inak prestane plniť svoju spoločenskú funkciu a stane sa nástrojom, ktorý môže vážne narušiť spoločenské vzťahy medzi občanmi. V predmetnej veci sa tým navrhovateľka dôsledne neriadila, naopak svojim spravodajským príspevkom mohla u priemerného diváka evokovať

stav, že správanie učiteľky vybočilo z rámca očakávaného správania od takejto osoby, a tým zasiahnuť nedôvodne do jej dôstojnosti a cti. Obe reportáže boli odvysielané v ten istý deň v časovom slede asi cca 2 hodín, pričom v druhej reportáži bol prestrih na bydlisko dotknutej učiteľky a v súvislosti s poskytnutým rozhovorom riaditeľkou dotknutej školy bolo teda možné dotknutú učiteľku identifikovať a následne nedôvodne zasiahnuť do jej dôstojnosti a cti.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odporkyňa v danej veci dostatočne zistila skutkový stav veci a zabezpečila si dostatok podkladov tak, aby mohlo byť vo veci náležite rozhodnuté. Pokiaľ navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodu nedostatku zistenia skutkového stavu veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval túto námietku za právne opodstatnenú. Po preskúmaní spisového materiálu si Najvyšší súd Slovenskej republiky osvojil názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporkyne, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj rozhodol. Rozhodnutie odporkyne má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto vecne správne rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.